

Kanonizacja bł. Jana XXIII oraz bł. Jana Pawła II

Zmartwychwstanie Chrystusa obchodzimy w atmosferze radości związanej z kanonizacją wielkich przyjaciół ruchów bł. Jana XXIII oraz bł. Jana Pawła II. Dużo w tym czasie mówi się o tym wydarzeniu a tak mało podejmuje się przesłanie, jakie nam pozostawił zainicjowany przez Jana XIII II Sobór Watykański oraz nauczanie Jana Pawła II. Szczególnie mam na myśli zrozumienie misji, apostołstwa świeckich w świecie. Jak to trafnie ujął obecny papież Franciszek: „Dysponujemy licznym laikatem, choć nie wystarczającym, z zakorzenionym poczuciem wspólnotowym i wielką wiernością zaangażowaniu w miłość, katechezę, celebrowanie wiary. Ale uświadomienie sobie tej odpowiedzialności laikatu, wpływającej z Chrztu i Bierzmowania, nie przejawia się w ten sam sposób we wszystkich stronach... **Nawet jeśli zauważa się większe uczestnictwo wielu w posługach świeckich, zaangażowanie to nie znajduje odzwierciedlenia w przenikaniu wartości chrześcijańskich do świata społecznego, politycznego i ekonomicznego. Wiele razy ogranicza się do zadań wewnątrzkościelnych bez rzeczywistego zaangażowania w zastosowanie Ewangelii w transformacji społeczeństwa**” (EG 102).

Kanonizacja stwarza warunki do tego, abyśmy apostołstwo świeckich w świecie podjęli bardziej zdecydowanie, służyć temu będzie między innymi IV Ogólnopolski Kongres Ruchów, który odbędzie się w czerwcu br.

* * * * *

Życzenia wielkanocne

Jego zmartwychwstanie nie należy do przeszłości; zawiera żywość, która przeniknęła świat. Tam, gdzie wszystko wydaje się martwe, ze wszystkich stron pojawiają się ponownie kiełki zmartwychwstania. Jest to siła nie mająca sobie równych.
(EG 276)

Wierzymy, że Pan Zmartwychwstał w naszych sercach, w naszych wspólnotach Kościoła, ale trudno nam uwierzyć, że On Zmartwychwstał w świecie, że Jego Zmartwychwstanie przeniknęło i przenika cały świat.

Z okazji Świąt Zmartwychwstania Pańskiego pragniemy złożyć członkom ruchów i stowarzyszeń katolickich serdeczne życzenia. Niech wiara w zmartwychwstanie ogarnie cały świat, niech napełnia nadzieją na nowe życie wszystkie te miejsca, gdzie obecnie wydają się one nie przynosić owocu.

Tegoroczne święta ubogacone są darem kanonizacji bł. Jana XXIII oraz bł. Jana Pawła II. Niech Ci dwaj Święci, Przyjaciele ruchów katolickich, wyjednają nam głębszą wiarę w obecność Boga w świecie.

Na te Święta życzymy też błogosławieństwa dla Was, dla Waszych rodzin oraz wspólnot. Niech Chrystus obdarza Was swoją łaską i miłością.

Regina Pruszyńska
Wiceprzewodnicząca ORRK

O. Adam Schulz SJ
Przewodniczący ORRK

Jan Paweł II animatorem ruchów oraz laikatu

Jednym z działań apostołskich Jana Pawła II było wprowadzenie w życie soborowej wizji roli świeckich w Kościele i świecie. Głównym dokumentem, który to opisuje jest Adhortacja apostołska „Christifideles laici” o powołaniu i misji świeckich w Kościele i świecie. Adhortacja ta została nazwana przez niektórych „kartą konstytucyjną laikatu katolickiego”.

1. Odkryć piękno i bogactwo powołania świeckim oraz ich misję w Kościele i świecie.

Jan Paweł II tak pisał w ChL o powołaniu człowieka świeckiego: „W swojej odpowiedzi na pytanie „kim są wierni świeccy”, Sobór odbiegł od poprzednich definicji, w większości negatywnych, i przyjmując zdecydowanie pozytywny punkt widzenia, stwierdził z całym przekonaniem, że są oni pełnoprawnymi członkami Kościoła objętymi jego tajemnicą i obdarzonymi specyficznym powołaniem, którego celem w sposób szczególny jest „szukanie Królestwa Bożego zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej” (ChL 9). „W rzeczywistości Sobór przedstawia świecki stan wiernych przede wszystkim jako miejsce, w którym dociera do nich wezwanie Boga: „Tam ich Bóg powołuje”. Jest to miejsce odznaczające się pewnym dynamizmem: świeccy „żyją (...) w świecie, to znaczy pośród wszystkich razem i poszczególnych spraw i obowiązków świata, i w zwyczajnych warunkach życia rodzinnego i społecznego, z których niejako utkana jest ich egzystencja”.... Sobór traktuje ich stan nie jako zwykły fakt, zewnętrzny i środowiskowy, ale jako rzeczywistość, która osiąga swój pełny sens w Jezusie Chrystusie” (ChL 15).

Podkreślał on rolę zaangażowania świeckich w świecie, jako miejscu rozwoju i realizacji ich eklezjalnego powołania. Jest to o tyle ważne, gdyż część duchownych oraz świeckich upatruje misję laikatu głównie wewnątrz wspólnoty Kościoła, a nie w świecie. Można powiedzieć, że świeccy tworzą wspólnotę Kościoła w świecie, pośród tego świata, poprzez świadectwo życia oraz swoje apostołstwo.

„Chrzest bowiem nie odrywa świeckich od świata, lecz powierza im powołanie, które właśnie w świecie, wewnątrz świata winno się urzeczywistniać, gdyż „tam ich Bóg powołuje, aby wykonując właściwe sobie zadania, kierowani duchem ewangelicznym przyczyniali się do uświęcenia świata na kształt zaczynu, od wewnątrz niejako, i w ten sposób przykładem zwłaszcza swego życia promieniując wiarą, nadzieją i miłością, ukazywali innym Chrystusa” (ChL 15).

Mocno podkreślał, że należy cenić świecki charakter laikatu: „Świecki charakter laikatu jest pojęciem o znaczeniu nie tylko socjologicznym, ale przede wszystkim teologicznym. Można go zrozumieć tylko w świetle stwórczego i odkupieńczego aktu Boga, który powierzył świat ludziom, aby uczestniczyli w dziele stworzenia, wyzwali go spod działania grzechu i by sami dążyli do świętości poprzez małżeństwo, wybór celibatu, życie rodzinne, zawodowe, a także wielorakie formy działalności społecznej” (ChL 15).

2. Papież pomagał świeckim otworzyć się na współczesny świat i jego wezwania.

Zrozumienie roli świeckich było możliwe dzięki temu, że Jan Paweł II otworzył chrześcijan szerzej na świat – a świat otwierał na Chrystusa (nie lękajcie się!). Teologia „Gaudium et spes” została przez niego praktycznie rozwinięta i pogłębiona we wszystkich jego wypowiedziach i dokumentach. Już podczas Soboru dał wyraz temu jak ważne są te sprawy dla niego. Jego wystąpienia w trakcie prac nad rolą Kościoła w świecie współczesnym były na tyle istotne, że w listopadzie 1964 r. poproszono go do komisji, która przygotowywała ostateczną wersję dokumentu.

Animował świeckich ku coraz odważniejszej aktywności w świecie, ale zarazem przestrzegał przed wszelkimi patologiami niewłaściwego otwarcia się na świat np. przed zbyt dużym otwarciem się na ideologię marksistowską, czy ideologię liberalizmu. Takie nastawienie Papieża wiązało się z poszukiwaniem sposobów poradzenia sobie Kościoła z postępującą sekularyzacją, laicyzacją, rozpadem dotychczasowych wzorców społecznych, pluralizmem kultur i religii itd.

Otwarcie i dialog to były postawy, które rozwijał, ale zawsze w oparciu o prawdę i poszanowanie własnej tożsamości duchowej, moralnej i intelektualnej.

3. Powołanie świeckich oraz miejsce nowych ruchów można głębiej zrozumieć, jeśli Kościół rozumie się jako Komunię.

Wizja Kościoła jako Komunii stworzyła pełniejszą podstawę teologiczną do odczytania roli świeckich oraz roli ruchów w Kościele. Warto podkreślić jest to, że właśnie w adhortacji ChL poświęconej świeckim Jan Paweł II przedstawił najpełniej wizję Kościoła jako Komunii.

„Stajemy tutaj wobec głównego punktu nauki Kościoła o nim samym, ukazanej przez Sobór Watykański II, co przypomniał nam Synod nadzwyczajny z 1985 roku, odbyty dwadzieścia lat po Soborze: „Eklezjologia «komunii» (communio) jest ideą centralną i podstawową w dokumentach Soboru. Pojęcie Koinonia — communio, oparte na Piśmie Świętym, cieszyło się w Kościele starożytnym i cieszy do dziś w Kościołach Wschodu wielką czcią. Stąd Sobór Watykański II uczynił wiele, aby Kościół był wyraźniej rozumiany jako «komunia» i bardziej konkretnie jako «komunia» urzeczywistniany” (ChL 19).

„Tak więc kościelna komunia jest darem, wielkim darem Ducha Świętego. Świeccy winni przyjmować ten dar z wdzięcznością i przez całe życie podchodzić do niego z głębokim poczuciem odpowiedzialności. Konkretnym wyrazem tej postawy jest ich udział w życiu i posłannictwie Kościoła, któremu służą, poprzez różne i komplementarne posługi oraz charyzmaty” (ChL 20).

4. Jan Paweł II otworzył szerzej Kościół na charyzmaty świeckich oraz ruchów katolickich.

Zwrócił uwagę na charyzmaty jako dary dla Kościoła, przekazywane poszczególnym jego członkom, w tym świeckimi oraz wspólnotom, czyli ruchom.

W „Christefideles laici” Jan Paweł II zwrócił uwagę na rozkwit charyzmatów wśród świeckich: „Duch Święty, który powierza Kościołowi-Komunii różne posługi równocześnie ubogaca go w szczególne dary i zdolności, które nazywamy charyzmatami... Charyzmaty, czy to nadzwyczajne, czy też proste i pokorne, dzięki Duchowi Świętemu, który w nich jest, działają zawsze, pośrednio lub bezpośrednio, dla dobra Kościoła, wnosząc — zgodnie ze swym przeznaczeniem — wkład w budowanie, w powiększanie ludzkiego dobra i w zaspokajanie potrzeb świata.

Także w naszych czasach oglądamy rozkwit różnych charyzmatów wśród świeckich mężczyzn i kobiet... Charyzmaty winny być przyjmowane z wdzięcznością zarówno przez tych, którzy je otrzymują, jak i przez wszystkich członków Kościoła. W nich bowiem szczególnie obficie objawia się łaska zapewniająca apostołską żywotność i świętość całemu Ciału Chrystusa, pod warunkiem, że pochodzą one naprawdę od Ducha i są używane rzeczywiście zgodnie z Jego natchnieniem. Dlatego zawsze należy się starać o właściwe rozpoznanie charyzmatu” (ChL 24).

Natomiast ruchy widział Papież jako charyzmaty dane założycielom ruchów przez Ducha Świętego, które promieniują na innych tworząc ruch. Tak mówił na ten temat podczas Spotkania z ruchami w Rzymie w 1998 r.: „Dzisiaj chcę wołać do was wszystkich, zgromadzonych tutaj na placu św. Piotra, i do wszystkich chrześcijan: otwórzcie się z pokorą na dary Ducha! Przyjmijcie z wdzięcznością i uległością charyzmaty, które Duch Święty nieustannie rozdziela! Nie zapominajcie, że każdy charyzmat jest dany dla wspólnego dobra, to znaczy dla pożytku całego Kościoła!

Charyzmaty ze swej natury udzielają się innym i w ten sposób dają początek "duchowemu pokrewieństwu" oraz przyjaźni w Chrystusie, z której rodzą się "ruchy". Przejście od pierwotnego charyzmatu do ruchu dokonuje się dzięki tajemniczej sile przyciągania, z jaką założyciel oddziałuje na tych, którzy pragną mieć udział w jego doświadczeniu duchowym. Tak więc ruchy uznane oficjalnie przez władze kościelne jawią się jako odblaski jedyne Kościoła i różne formy jego samorealizacji.”

5. Jan Paweł II zainicjował wielki program ewangelizacyjny nazwany „nową ewangelizacją”, w którym świeccy, członkowie ruchów, odnaleźli przestrzeń dla swojej posługi i zaangażowania. Dla wielu ruchów stał się on najważniejszą misją apostołską.

Po raz pierwszy słowo Nowa Ewangelizacja zostało użyte przez Jana Pawła II w 1979 r. w Polsce w Nowej Hucie – jest to dla nas ważny znak i zobowiązanie!. Mówiąc o tajemnicy Krzyża Pańskiego powiedział: „rozpoczęła się Nowa Ewangelizacja, jak gdyby druga, a przecież ta sama

co pierwsza. Krzyż trwa, choć zmienia się świat. Dziękujemy dziś przy Krzyżu nowohuckim, za ten nowy początek ewangelizacji.”

Nie tylko więc zachęcał do ewangelizacji, ale pokazywał swoją postugą jak to robić, podjął bowiem olbrzymi wysiłek ewangelizacyjny, jakim stały się pielgrzymki do poszczególnych krajów. Wspierał również wszelkie nowe formy ewangelizacji, które były podejmowane przez ruchy. W posłudze ewangelizacji JP II nawiązywał do historii, specyfiki Kościołów lokalnych, do dobrych tradycji duchowych, ale jednocześnie otwierał na nowe wyzwania, przed jakimi staje Kościół w poszczególnych Kościołach lokalnych.

„Kościół, odczuwając i przeżywając nagłą dziś potrzebę nowej ewangelizacji, nie może uchylać się od stałej misji niesienia Ewangelii ludziom, milionom mężczyzn i kobiet, którzy do tej pory nie znają Chrystusa, Odkupiciela człowieka. Właśnie to jest zadaniem specyficznym misyjnym, które Jezus powierzył i codziennie na nowo powierza swojemu Kościołowi.

Wkład świeckich, którzy zresztą nie zawiedli na tym polu, jawi się dziś coraz wyraźniej jako nieodzowny i cenny. Wezwanie Pana Jezusa: „Idźcie na cały świat” stale znajduje oddźwięk we wspałałomyślnej postawie wielu osób świeckich, gotowych porzucić dotychczasowe życie, wykonywaną pracę, własny region czy ojczyznę, by udać się — przynajmniej na jakiś czas — na tereny misyjne” (ChL 35).

6. Jan Paweł II szeroko ukazywał obszary apostołstwa świeckich.

6.1. Apostolskie zaangażowanie w parafii i we wspólnocie Kościoła lokalnego

Apelował o to, aby świeccy mogli uczestniczyć w Radach Duszpasterskich Diecezji, w Parafialnych Radach Duszpasterskich oraz w innych gremiach refleksji nad Kościołem i jego rozwojem. Jan Paweł II nie tylko ukazywał jaka jest rola świeckich w życiu parafii oraz Kościoła lokalnego, ale sam zapraszał świeckich na różne spotkania konsultując z nimi, w sposób nieformalny i formalny, różne problemy życia Kościoła.

„We wspólnotach kościelnych działalność ich [świeckich] jest do tego stopnia konieczna, że bez niej apostołstwo samych pasterzy nie może zwykle być w pełni skuteczne. Oczywiście to radykalne stwierdzenie odczytywać należy w świetle „eklezjologii komunii”, według której wszystkie posługi i charyzmaty, różne a zarazem komplementarne, są konieczne dla rozwoju Kościoła, każdy na swój własny sposób.... Niech świeccy przyzwyczajają się działać w parafii w ścisłej jedności ze swoimi kapłanami, przedstawiać wspólnocie Kościoła problemy własne i świata oraz sprawy dotyczące zbawienia celem wspólnego ich omówienia i rozwiązywania; współpracować w miarę sił we wszystkich poczynaniach apostołskich i misyjnych swojej kościelnej rodziny” (ChL 27).

Przestrzegał przed destrukcyjnym oddziaływaniem klerykalizmu zarówno wśród duchownych, jak i wśród świeckich, nieustannie zachęcając do dialogu i współpracy duchownych ze świeckimi oraz świeckich z duchownymi, nawet jeśli ten dialog czasami jest trudny.

6.2. Rozwinął teologię rodziny i małżeństwa oraz uczył jak ważny jest szacunek dla życia, od momentu poczęcia aż do naturalnej śmierci, i był w tym bardzo zdecydowany wywołując nieraz poważne niezadowolenie w środowiskach laickich.

„Rodzina jest kolebką życia i miłości, gdzie człowiek „rodzi” się i „wzrasta”, jest podstawową komórką społeczeństwa. Tę wspólnotę należy otaczać specjalną opieką, zwłaszcza wtedy, gdy ludzki egoizm, kampanie antyprokreacyjne, polityka totalitarna, a także nędza i ubóstwo materialne, kulturalne i moralne, jak również mentalność hedonistyczna i konsumpcyjna, niszczą źródło życia, ideologie zaś i rozmaite systemy, z którymi łączą się różne formy obojętności i niechęci, atakują właściwą rodzinie funkcję wychowawczą.

Apostolskim zadaniem świeckich jest przede wszystkim troska o to, by rodzina była świadoma własnej tożsamości, tego, że jest pierwszą i podstawową komórką społeczną, oraz swej oryginalnej roli w społeczeństwie, a także aby ona sama stawała się wciąż bardziej aktywnym i odpowiedzialnym promotorem swojego rozwoju i uczestnictwa w życiu społecznym” (ChL 40).

W „Familiaris Consortio” ukazał bogactwo życia i duchowości rodziny oraz jej misję w Kościele i świecie.

6.3. W sposób zdecydowany wskazywał świeckim konieczność ich zaangażowania w życie społeczne, polityczne, nawet w sytuacji kiedy grożą im oskarżenia o karierowiczostwo, nadmierne pragnienie władzy itp.

„Aby ożywiać duchem chrześcijańskim doczesną rzeczywistość służąc — jak zostało powiedziane — osobie i społeczeństwu, świeccy nie mogą rezygnować z udziału w „polityce”, czyli w różnego rodzaju działalności gospodarczej, społecznej i prawodawczej, która w sposób organiczny służy wzrastaniu wspólnego dobra; Ojcowie synodalni stwierdzali wielokrotnie, że prawo i obowiązek uczestniczenia w polityce dotyczy wszystkich i każdego; formy tego udziału, płaszczyzny, na jakich on się dokonuje, zadania i odpowiedzialność mogą być bardzo różne i wzajemnie się uzupełniać. Ani oskarżenia o karierowiczostwo, o kult władzy, o egoizm i korupcję, które nierzadko są kierowane pod adresem ludzi wchodzących w skład rządu, parlamentu, klasy panującej czy partii politycznej, ani dość rozpowszechniony pogląd, że polityka musi być terenem moralnego zagrożenia, bynajmniej nie usprawiedliwiają sceptycyzmu i nieobecności chrześcijan w sprawach publicznych” (ChL 42).

6.4. Podkreślał aktywność świeckich w życiu gospodarczym, w pracy zawodowej. Uczył szacunku do pracy i do tego, aby stawała się ona miejscem spotkania z Bogiem, kontynuacją Jego dzieła stworzenia i zbawienia i zawarł w encyklice „Laborem Exercens”.

„W kontekście radykalnych przemian zachodzących w świecie gospodarki i pracy świeccy muszą przede wszystkim angażować się w rozwiązywanie bardzo poważnych problemów rosnącego bezrobocia, walczyć o jak najszybsze położenie kresu licznym niesprawiedliwościom wynikającym z niewłaściwej organizacji pracy, zabiegać o to, by miejsce pracy stało się miejscem wspólnoty osób cieszących się poszanowaniem ich podmiotowości i prawa do uczestnictwa, walczyć o rozwój nowej solidarności pomiędzy tymi, którzy uczestniczą we wspólnej pracy oraz o stworzenie nowego typu przedsiębiorstw, o zrewidowanie systemów handlowych i finansowych, a także o zmianę systemu wymiany technologicznej. W tym celu świeccy muszą wykonywać swoją pracę z zawodową kompetencją, uczciwością i w duchu chrześcijańskim, traktując ją jako drogę do osobistego uświęcenia” (ChL 43).

7. Warte podkreślenia jest wielkie zaangażowanie JP II w rozwijanie Nauki Społecznej Kościoła i troska o to, aby była ona realizowana przez chrześcijan świeckich zaangażowanych w życie społeczne.

Wydał trzy bardzo ważne encykliki poświęcone nauczaniu społecznemu Kościoła: „Laborem Exercens” (1981), „Sollicitudo Rei Socialis” (1987), „Centesimus Annus” (1991) oraz zainspirował wydanie „Kompendium Nauki Społecznej Kościoła” opracowane przez Papieską Radę „Iustitia et Pax”. „Kompendium” powstało na życzenie Ojca Świętego Jana Pawła II i jemu jako „nauczycielowi nauki społecznej, ewangelicznemu świadkowi sprawiedliwości i pokoju” jest dedykowane. Papież bardzo pragnął, aby się ono ukazało na Jubileusz roku 2000, niestety udało się je opracować dopiero w 2004 r., a w Polsce wydano je w grudniu 2005 r., trochę w cieniu bolesnego doświadczenia śmierci JP II – stąd nie zostało u nas w należyty sposób przyjęte. „Kompendium” jest katechizmem życia społecznego, katechizmem ludzi zaangażowanych w świat, który - poza Biblią, Katechizmem Kościoła Katolickiego - powinien być podstawową lekturą dla świeckich. Pragnieniem Ojca św. było, aby to „Kompendium” stało się narzędziem w ewangelizacji życia społecznego.

Przy tej okazji warto przypomnieć wiele wypowiedzi JP II podczas spotkań z reprezentantami różnych organizacji międzynarodowych, politykami, ludźmi biznesu i kultury.

Spotykając się z przedstawicielami różnych zawodów ukazywał im etyczne zasady ich pracy oraz kierunki rozwiązywania najważniejszych problemów, z jakimi te grupy borykały się, przedstawiając w praktyczny sposób drogi realizacji Nauki Społecznej Kościoła.

8. Jan Paweł II stał się wielkim przyjacielem młodzieży.

Wbrew wszelkim pesymistycznym prognozom, że młodzi odchodzą od Chrystusa - on wierzył w młodzież. Jan Paweł II spotykał się z młodymi ukazując im Chrystusa jako wzór i zapraszając ich do podjęcia więzi z Nim, a zarazem wykazywał się on doskonałym zrozumieniem problemów młodych ludzi. Pomagał młodzieży, by cieszyła się młodością, ale w jedności z

Bogiem. „Tam dokąd udaje się Papież, tam szuka młodzieży, a młodzież szuka Papieża. To znaczy tak naprawdę, że nie on jest tym, którego się szuka. Ten, który jest szukany, to Chrystus” (JP II „Przekroczyć próg nadziei”, s. 103). To on stał się promotorem Światowych Dni Młodzieży od 1985 roku. Tu warto wspomnieć, że poprzedziły to wydarzenie prace i spotkanie, które zorganizowali członkowie Międzynarodowego Centrum Młodzieży św. Wawrzyńca w Rzymie. Mianowicie rok wcześniej w Niedzielę Palmową w 1984 roku odbyło się Międzynarodowe Spotkanie Młodych, które na Placu św. Piotra zgromadziło ponad 300 tys. młodych z całego świata. Dlatego Jan Paweł II podkreślał, że: „nikt nie wynalazł Światowych Dni Młodzieży. Sama młodzież je stworzyła”.

Nie zaniedbywał też troski o dzieci, nie tylko brał je na ręce, ale troszczył się o ich życie, ich edukację, formację religijną – katechizację.

9. Poprowadził „wiosnę Kościoła”, jaką stały się nowe ruchy, ku dojrzałości eklesjalnej.

Rzeczywistość ruchów katolickich za pontyfikatu Jana Pawła II doszła do wielkiego rozkwitu – był to owoc Soboru, ale przed wszystkim owoc działania Ducha Świętego, który zaskoczył Kościół. Nowość, dynamizm ruchów, burzył „święty spokój” życia Kościoła lokalnego, czy parafialnego. Zaczęło to budzić niepokój wśród pasterzy, część nawet poczuła się zagrożona tym zjawiskiem.

Miejscem, gdzie te różne obawy, ale i nadzieje, jakie budził nowy dynamizm ruchów doszły do głosu był Synod Biskupów w 1987 roku zatytułowany: „Powołanie i misja osób świeckich”. Synod ten podjął w sposób pogłębiony dwa zagadnienia: rolę świeckich oraz ruchów katolickich w Kościele i świecie. Dyskusja podczas Synodu ukazała, że nie ma jednomyślności wśród pasterzy szczególnie, jeśli chodzi o widzenie ruchów w Kościele. Rodziło się pytanie: czy są tylko pomocą duszpasterską, dodatkowym duszpasterstwem, czy też znakiem Ducha Świętego w misji Kościoła współczesnego, nową rzeczywistością w Kościele. Część pasterzy chciała całkowicie podporządkować ruchy diecezji i celom duszpasterskim, jakie ona wyznacza. Nie doceniali oni tego, że ruchy są rzeczywistością eklesjalną, która obok zakonów jest bardzo ważnym elementem ożywiania Kościołów lokalnych oraz Kościoła powszechnego.

Jan Paweł II mocno wsparł ruchy ukazując im jednak ich właściwe miejsce w Kościele oraz potrzebę dojrzenia do właściwej współpracy z pasterzami. W Liście apostolskim «Novo millennio ineunte», ogłoszonym na zakończenie Jubileuszu Roku 2000, napisał, że dla komunii kościelnej bardzo ważne jest „popieranie różnych form zrzeszania się, zarówno tradycyjnych, jak i nowszych ruchów kościelnych, ponieważ nadają one Kościołowi żywotność, która jest darem Bożym i przejawem prawdziwej 'wiosny Ducha'. Jest oczywiście konieczne, aby stowarzyszenia i ruchy, zarówno w Kościele powszechnym, jak w Kościołach partykularnych, działały w pełnej harmonii ze wspólnotą kościelną i okazywały posłuszeństwo miarodajnym wskazaniom pasterzy” (n. 46).

Działalność Jana Pawła II szła w dwóch zasadniczych kierunkach: z jednej strony pomoc w otwarciu się duchownych na nowo powstające ruchy – bo ich nieufność wobec tej rzeczywistości była nieraz bardzo duża, a z drugiej pomoc ruchom, ich liderom, aby ten nowy powiew Ducha Świętego znalazł właściwe miejsce we wspólnocie Kościoła. Jan Paweł II przez swoją troskę o ruchy stał się faktycznym ich Przyjacielem. Liderzy ruchów Ignęli do Niego, mogli na niego zawsze liczyć, chętnie się z nimi spotykał i ich wysłuchiwał. Ale ukazywał im też błędy i niedojrzałe postawy w ich działalności. Z tych spotkań zrodziło się wiele pięknych inicjatyw w Kościele.

Dla nas w Polsce bardzo ważne było przesłanie JP II na I Kongres Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich w roku 1994. Z jednej strony wsparł nasze działania na rzecz rozwoju ruchów w polskim Kościele, a z drugiej wyraźnie wskazał pasterzom naszego Kościoła, że ruchy winny być przyjęte z miłością, bo są szansą na jego odnowę.

„Kongres Wasz ma szczególną wymowę. Po latach, kiedy ludzie wierzący w Polsce byli pozbawieni prawa do posiadania własnych organizacji, kiedy trzeba było działać w ukryciu, narażając się nierzadko na szykany i represje ze strony państwa ateistycznego, nadszedł tak długo oczekiwany czas wolności stowarzyszeń. Otworzyło się dla Kościoła bardzo ważne i nowe poniekąd pole działania. Trzeba w tej dziedzinie nadrabiać wiele zaległości, trzeba się wiele uczyć i zdobywać nowe doświadczenia, a dotyczy to nie tylko świeckich, ale także duszpasterzy.

Dlatego napawa mnie radością rozkwit ruchów i stowarzyszeń katolickich w mojej Ojczyźnie, i to zarówno tych o charakterze międzynarodowym, ogólnokościelnym, jak i tych rodzimych, wyrosłych na gruncie naszych polskich doświadczeń i jakże bogatych tradycji religijnych” (JP II przesłanie na I Ogólnopolski Kongres Ruchów 1994 r.).

A do Pasterzy tak mówił w tym orędziu: „Ciesz się udziałem w tym Kongresie także Księża Biskupów. Zadaniem Pasterzy Kościoła jest życzliwe zainteresowanie, zachęta, pobudzenie inicjatywy, a także stwarzanie dogodnych warunków, aby ruchy i stowarzyszenia katolików świeckich mogły się pomyślnie rozwijać. Ale nie mniej ważnym zadaniem Biskupów jest także roztropne czuwanie, kierowanie ich rozwojem, obiektywna ocena i weryfikacja ich programów oraz działania, według słów św. Pawła: „Ducha nie gaście (...) Wszystko badajcie, a co szlachetne - zachowujcie!” (1 Tes 5, 19-21).”

Podczas Kongresu, po wysłuchaniu tego Orędzia podszedł do mnie jeden z biskupów i powiedział mi, że po takich słowach i takim widzeniu roli ruchów przez Ojca św. wiele się zmieni w nastawieniu biskupów polskich do ruchów.

Zwieńczeniem drogi dojrzewania ruchów stał się I Światowy Kongres Ruchów Kościelnych i Nowych Wspólnot w Rzymie w 1998 roku. Jan Paweł II tak wtedy mówił o ruchach: „Nowe ruchy powstawały i rozwijały się w życiu Kościoła jako element nowy i niespodziewany, a czasem nawet naruszający dotychczasową równowagę. Rodziło to wątpliwości, niepokoje i napięcia; czasem wiązało się z przejawami zarozumiałości i nieumiarkowania z jednej strony oraz licznymi uprzedzeniami i zastrzeżeniami z drugiej. Ten okres poddał ruchy próbie wierności i pozwolił ocenić autentyczność ich charyzmatów. Dzisiaj otwiera się przed wami nowy etap: etap kościelnej dojrzałości. Nie znaczy to, że wszystkie problemy zostały rozwiązane. Jest to raczej pewne wyzwanie. Droga, którą trzeba przejść. Kościół oczekuje od was "dojrzałych" owoców jedności i działania.”

Trzeba też powiedzieć, że ważnym wkładem w dyskusję na temat miejsca ruchów w Kościele był głos kard. Ratzingera, który na I Światowym Kongresie tak mówił: „Obydwie strony winny uczyć się wzajemnie od siebie podatności na oczyszczenie, nawzajem się znosić oraz szukać drogi do takich zachowań, jakie zaleca Paweł w Hymnie o miłości (por. 1 Kor 13,4-7).

Do ruchów trzeba więc skierować wezwanie: nawet jeśli na swej drodze znalazły pełnię wiary i dzielą się nią z innymi, są darem danym całemu Kościołowi oraz winny się poddawać wymogom wynikającym ze wspólnego dobra, aby dochowały wierności temu, co dla nich jest istotne.

Trzeba jednak również powiedzieć jasno Kościołom lokalnym oraz biskupom, że nie wolno im rościć sobie prawa do jakiegoś absolutnego uniformizmu w organizacji i programowaniu duszpasterskim. Ich plany duszpasterskie nie mogą urastać do rangi dzieł, których tylko Duch Święty może dokonywać: czysto ludzkie programy mogą bowiem spowodować, że Kościoły staną się nieprzenikalne dla Ducha Bożego, którego mocą żyją.

Nie wolno utrzymywać, że wszystko winno być włączone w jakąś ujednoliczoną organizację: lepiej uszczuplać organizację, a zostawiać więcej miejsca Duchowi Świętemu! Nade wszystko nie wolno głosić takiego pojęcia komunii, w której najwyższą wartością duszpasterską miałyby być unikanie konfliktów. Wiara jest zawsze również mieczem i może wymagać konfliktu z racji ukochania prawdy i miłości (por. Mt 10,34). Taka wizja jedności kościelnej, w której konflikty zostałyby a priori zlikwidowane jako polaryzacja, a wewnętrzny pokój byłby osiągniany za cenę rezygnacji z integralności świadectwa, bardzo szybko okazałaby się iluzoryczna” (Kard. J. Ratzinger, I Światowy Kongres Ruchów i Nowych Wspólnot, 1998 r.).

10. Zakończenie

Cieszymy się, że Jan Paweł II zostanie ogłoszony świętym – będziemy mieli w nim wielkiego orędownika rozwoju laikatu oraz rozwoju ruchów katolickich w Kościele w Polsce.

Jego przesłanie nie zostało jeszcze przez nas należycie odczytane, szczególnie to dotyczące rozumienia specyfiki powołania człowieka świeckiego oraz jego misji w świecie i Kościele. To jest wielkie zadanie, jakie nas czeka w najbliższych latach: odkryć na nowo piękno i bogactwo powołania człowieka świeckiego, a zarazem pomóc świeckim niezrzeszonym w ruchach okryć ten wspaniały dar.

Ważne jest również i to, abyśmy od Jana Pawła II nauczyli się wrażliwości na działanie Ducha Świętego w świecie oraz w Kościele.

Wierzę, że orędownictwo świętego Jana Pawła II będzie nas w tym wspierało.

Zakończę słowami, które do nas skierował Jan Paweł II w 2000 roku na II Ogólnopolski Kongres Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich: „Zawsze była we mnie żywa świadomość niezastąpionej roli świeckich w dziele ewangelizacji we współczesnym świecie. Utwierdzałem się w tym przekonaniu, gdy w ciągu wielu już lat posługi pasterskiej jako kapłan, biskup i papież miałem okazję dziękować Bogu za owoce ich zaangażowania w różnorodnych dziedzinach życia, przeważnie im tylko dostępnych.... Proszę Boga, aby wciąż na nowo rozpałał w sercach wiernych świeckich pragnienie służby Ewangelii, aby zgodnie ze swym powołaniem i posłaniem owocnie współdziałali z osobami duchownymi w wypełnianiu prorockiej, kapłańskiej i pasterskiej misji Kościoła.”

* * * * *

Informacje

Nowa wersja IV przykazania kościelnego

Publikujemy tekst uchwały Konferencji Episkopatu oraz aktualną wykładnię pięciu przykazań kościelnych: Uchwała nr 15/364/2014 Konferencji Episkopatu Polski z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie zatwierdzenia IV przykazania kościelnego i promulgacji jednolitego tekstu przykazań kościelnych po ich nowelizacji wraz z wykładnią.

Podczas 362. Zebrania Plenarnego KEP, które odbyło się w Wieliczce w dniach 21-22 czerwca 2013 roku, dokonano nowelizacji IV przykazania kościelnego. W miejsce dotychczasowego zapisu, który brzmi: „Zachowywać nakazane posty i wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych, a w okresach pokuty powstrzymać się od udziału w zabawach” – przyjęto nowe brzmienie: „Zachowywać nakazane posty i wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych, a w czasie Wielkiego Postu powstrzymać się od udziału w zabawach”.

Jak wynika z nowego brzmienia przykazania, okres formalnego zakazu zabaw został ograniczony do Wielkiego Postu. Nie zmienia to jednak w niczym dotychczasowego charakteru każdego piątku jako dnia pokutnego, w którym katolicy powinni „modlić się, wykonywać uczynki pobożności i miłości, podejmować akty umartwienia siebie przez wierniejsze wypełnianie własnych obowiązków, zwłaszcza zaś zachowywać wstrzemięźliwość” (por. kan. 1249-1250).

364. Zebranie Plenarne KEP, które odbyło się w Warszawie w dniach 12-13 marca 2014 r., określiło zasady dotyczące promulgacji nowelizacji IV przykazania kościelnego.

Nowa wersja przykazań kościelnych, w formie ujednoliconej wraz z wykładnią, zostanie podana do wiadomości, a tym samym promulgowana, poprzez rozesłanie do wszystkich kurii diecezjalnych. Zostanie również zamieszczona w Aktach Konferencji Episkopatu Polski.

Jednolity tekst przykazań kościelnych wraz z wykładnią stanowi załącznik niniejszej uchwały. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Pięć przykazań kościelnych:

1. W niedziele i święta nakazane uczestniczyć we Mszy świętej i powstrzymać się od prac niekoniecznych.
2. Przynajmniej raz w roku przystąpić do Sakramentu Pokuty.
3. Przynajmniej raz w roku, w okresie wielkanocnym, przyjąć Komunię świętą.
4. Zachowywać nakazane posty i wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych, a w czasie Wielkiego Postu powstrzymać się od udziału w zabawach.
5. Troszczyć się o potrzeby wspólnoty Kościoła.

Wykładnia dla pierwszego, trzeciego i czwartego przykazania kościelnego

Pierwsze przykazanie kościelne: „W niedziele i święta nakazane uczestniczyć we Mszy świętej i powstrzymać się od prac niekoniecznych”.

Na terytorium Polski, świętami nakazanymi poza niedzielami są:

- 1 stycznia, Uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi
- 6 stycznia, Uroczystość Objawienia Pańskiego (tzw. Trzech Króli)
- czwartek po Uroczystości Trójcy Świętej, Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (tzw. Boże Ciało)
- 15 sierpnia, Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (Matki Bożej Zielnej)
- 1 listopada, Uroczystość Wszystkich Świętych
- 25 grudnia, Uroczystość Narodzenia Pańskiego (Boże Narodzenie).

W niedzielę oraz inne dni świąteczne nakazane wierni są zobowiązani uczestniczyć we Mszy świętej oraz powstrzymać się od wykonywania prac niekoniecznych, czyli tych prac i zajęć, które utrudniają:

- oddawanie Bogu czci,
- przeżywanie radości właściwej dniowi świątecznemu,
- korzystanie z należytego odpoczynku duchowego i fizycznego (zob. kan. 1247 KPK).

Nakazowi uczestniczenia we Mszy świętej czyni zadość ten, kto bierze w niej udział, gdziekolwiek jest odprawiana w obrządku katolickim (nie tylko rzymskim), bądź w sam dzień świąteczny, bądź też wieczorem dnia poprzedzającego (zob. kan. 1248 § 1 KPK).

Jeśli z braku kapłana lub z innej poważnej przyczyny nie można uczestniczyć w Eucharystii, zaleca się bardzo, ażeby wierni brali udział w liturgii Słowa, gdy jest ona odprawiana w kościele parafialnym lub innym świętym miejscu według przepisów wydanych przez biskupa diecezjalnego, albo poświęcali odpowiedni czas na modlitwę indywidualną w rodzinie lub grupach rodzin (zob. kan. 1248 § 2 KPK).

Trzecie przykazanie kościelne: „Przynajmniej raz w roku, w okresie wielkanocnym, przyjąć Komunię świętą.”

Okres Wielkanocy obejmuje czas od Niedzieli Zmartwychwstania Pańskiego do Niedzieli Zesłania Ducha Świętego.

- Podczas 205. Konferencji Episkopatu Polski Biskupów Diecezjalnych, która odbyła się w Warszawie, dnia 21 marca 1985 roku, Konferencja Episkopatu Polski ustaliła, że okres, w którym obowiązuje czas Komunii wielkanocnej, obejmować będzie okres od Środy Popielcowej do Niedzieli Trójcy Świętej.

Czwarte przykazanie kościelne: „Zachowywać nakazane posty i wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych, a w czasie Wielkiego Postu powstrzymać się od udziału w zabawach”.

- Post obowiązuje w Środę Popielcową i w Wielki Piątek wszystkich między osiemnastym a sześćdziesiątym rokiem życia (zob. KPK 1251-1252).

- Wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych obowiązuje w Środę Popielcową oraz piątki całego roku z wyjątkiem uroczystości (zob. KPK 1251). Dotyczy wszystkich, którzy ukończyli czternasty rok życia. Zachęca się do zachowania wstrzemięźliwości także w Wigilię Narodzenia Pańskiego.

- Uzasadniona niemożliwość zachowania wstrzemięźliwości w piątek (np. zbiorowe żywienie) domaga się od chrześcijan podjęcia innych form pokuty.

- Powstrzymywanie się od zabaw sprzyja opanowaniu instynktów i sprzyja wolności serca (zob. KKK 2043). Obowiązuje we wszystkie dni Wielkiego Postu.

- Nowelizacja zapisu czwartego przykazania nie zmienia w niczym dotychczasowego charakteru każdego piątku jako dnia pokutnego, w którym katolicy powinni „modlić się, wykonywać uczynki pobożności i miłości, podejmować akty umartwienia siebie przez wierniejsze wypełnianie własnych obowiązków, zwłaszcza zaś zachowywać wstrzemięźliwość” (zob. kan. 1249-1250). Wyjątkiem są jedynie przypadające wtedy uroczystości. Jeśli zatem w piątek katolik chciałby odstąpić ze słusznej przyczyny od pokutnego przeżywania tego dnia, winien uzyskać odpowiednią dyspensę.

Za zgodność:

+ Wojciech Polak

Sekretarz Generalny Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 14 marca 2014 r.

Centrum Ochrony Dziecka przy Akademii Ignatianum zaprasza na konferencję międzynarodową na temat: Jak rozumieć i adekwatnie odpowiedzieć na nadużycia seksualne wobec nieletnich w Kościele

Akademia Ignatianum, 31-501 Kraków, ul. Kopernika 26, 20 – 21 czerwca 2014

1. Konferencja jest zaadresowana do delegatów biskupów i wyższych przełożonych zakonnych, psychologów, pedagogów, odpowiedzialnych za ruchy katolickie i innych osób, które w swojej pracy spotykają się z ofiarami i sprawcami nadużycia seksualnego, jak i pracują z dziećmi i młodzieżą. Organizując konferencję, która odbędzie się pod patronatem Konferencji Episkopatu Polski, chcemy pobudzić refleksję Kościoła w Polsce na temat nadużyć seksualnych popełnionych przez duchownych katolickich na szkodę dzieci i młodzieży. Skorzystamy przy tym z doświadczeń Stolicy Apostolskiej i niektórych kościołów lokalnych. Wspomniane przestępstwa, które przyniosły wiele cierpień ofiarom spowodowały znaczne osłabienie wiarygodności Kościoła katolickiego. Rozważając krzywdy wyrządzone ofiarom, będziemy starali się również zrozumieć mroczny świat sprawców w sutannie. Nie będziemy unikać zmierzenia się z niewygodnymi pytaniami dotyczącymi czynników wewnętrznych i zewnętrznych względem wspólnoty chrześcijańskiej, które powiększyły czynniki ryzyka, sprzyjając ich kryminalnej działalności. Równocześnie chcemy rozważyć konieczne elementy odpowiedzi Kościoła na ten skandal w jego wymiarach indywidualnym, wspólnotowym i społecznym. Pojmujemy tę refleksję i związaną z nią dyskusję jako ważny krok, aby zrozumieć to, co się wydarzyło i jak mogło się wydarzyć, ale z drugiej strony przede wszystkim, aby zainspirować w Kościele w Polsce podjęcie odważnych kroków w kierunku ewangelicznej odpowiedzi, która zawierałaby oczyszczenie z grzechów popełnionych przez niektórych duchownych, wysiłek tworzenia bezpiecznych środowisk wspierających ludzki i chrześcijański wzrost dzieci i młodzieży połączony z zaangażowaniem na rzecz ochrony dzieci i młodzieży przed wszelką przemocą i wykorzystaniem również poza wspólnotą kościelną.

2. Ujawnienie rzeczywistej skali nadużyć było dziełem samych ofiar. Wydaje się, że w Polsce mamy do czynienia z pierwszymi ujawnieniami. Procesy transformacji społecznej, kulturowej i obyczajowej typowe w latach 60-tych i 70-tych dla Zachodu, które wg niezależnych badań w połączeniu z innymi faktami miały wpływ na zwiększenie czynników ryzyka nadużyć, dotarły do naszych społeczeństw z około trzydziestoletnim opóźnieniem. Dlatego słusznie towarzyszy nam niepokojące pytanie dotyczące skali nadużyć seksualnych popełnionych przez niektórych duchownych na szkodę dzieci i młodzieży.

3. Konferencja będzie przestrzenią pierwszej systematycznej refleksji dotyczącej problemu nadużyć w Kościele w sytuacji, w której Wytoczne i Aneksy nie są jeszcze w pełni wprowadzone w życie. Brak jest jeszcze sieci osób i struktur, by wyjść naprzeciw potrzebom ofiar oraz zapewnić prewencję tam, gdzie w Kościele prowadzi się pracę duszpasterską i wychowawczą z dziećmi i młodzieżą. Słabości prewencji dotyczą nie tylko środowisk i instytucji kościelnych, lecz także instytucji publicznych.

4. W tym kontekście, gdy dopiero powstają pierwsze zręby odpowiedzi Kościoła w Polsce na skandal nadużyć seksualnych wobec dzieci i młodzieży, jest rzeczą podstawową skonfrontowanie się z doświadczeniami Kościoła w innych krajach. Dlatego zaprosiliśmy do podzielenia się doświadczeniem i refleksją reprezentatywnych prelegentów ze Stolicy Apostolskiej, ze Stanów Zjednoczonych i z Niemiec. Są to: Rev. Robert Oliver, Promotor sprawiedliwości w Kongregacji Nauki Wiary; Prof. J. Fegert, psychiatra w Klinice Psychiatrii Dziecięcej i Młodzieżowej w Ulm, członek zarządu Centrum Ochrony Dziecka na Gregorianie oraz Dr Monika Applewhite, specjalistka z USA, konsultantka kościołów i zakonów w zakresie prewencji w kilku krajach anglojęzycznych.

5. Za nie mniej ważne od samej konferencji uważamy towarzyszące jej wydarzenia liturgiczne. Każdego dnia prace konferencji zostaną poprzedzone Mszą św. w Bazylice Serca Pana Jezusa. W pierwszym dniu Eucharystii będzie przewodniczył ks. kard. Stanisław Dziwisz, arcybiskup metropolita krakowski; w drugim przewodniczył będzie ks. abp Celestino Migliore, Nuncjusz Apostolski w Polsce. Szczególnym momentem modlitewnym na zakończenia pierwszego dnia pracy będzie liturgia pokutna za grzechy wykorzystania seksualnego dzieci i młodzieży popełnione przez duchownych. Będziemy wypraszać dar serca skruszonego i

pojednania z Bogiem i ludźmi. Liturgii pokutnej będzie przewodniczył ks. bp Piotr Libera, ordynariusz płocki.

6. Organizatorem konferencji jest Centrum Ochrony Dziecka przy Akademii „Ignatianum” powołane przez władze uczelni na początku marca br. z poparciem Przełożonego Prowincji Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego oraz Sekretarza Konferencji Episkopatu Polski.

7. Na zakończenie kilka praktycznych informacji dotyczących zgłoszeń na konferencję. Zapisy będą się odbywać za pośrednictwem strony internetowej, która będzie uruchomiona wkrótce pod adresem www.cod.ignatianum.edu.pl

Zanim zostanie uruchomiona strona internetowa można się ewentualnie zgłosić pisząc na adres e-mail: ccppoland@gmail.com

Mając na uwadze, że ilość miejsc jest ograniczona, kwota dla tych osób, które zapiszą się do 30 kwietnia będzie wynosić 200 zł. Dla dokonujących zgłoszenia na konferencję w maju wpisowe wyniesie 250 zł. Zapisów można będzie dokonać tylko do 30 maja 2014. Część referatów konferencyjnych będzie w języku angielskim z tłumaczeniem symultanicznym na język polski. Przy zgłoszeniu proszę podać potrzebę tłumaczenia. Od tej informacji zależy ile słuchawek będziemy musieli wynająć. Konto do wpłaty wpisowego jest następujące:

Fundacja Ignatianum

ul. Kopernika 26

31-501 Kraków

Bank ING: 28 1050 1445 1000 0090 3005 8565

motyw przelewu: Konferencja Centrum Ochrony Dziecka

Adam Żak SJ

Koordinator ds. Ochrony dzieci i młodzieży przy Konferencji Episkopatu Polski

* * * * *

Katolicy świeccy apelują o odrzucenie Konwencji o przemocy wobec kobiet

Szanowny Pan Donald Tusk

Prezes Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej

Wobec zapowiedzi minister Agnieszki Kozłowskiej-Rajewicz podjęcia pilnych działań w celu ratyfikacji Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej Krajowa Rada Katolików Świeckich stoi na stanowisku, że należy od tych działań odstąpić.

Polskie prawo wystarczająco chroni kobiety i inne osoby przed przemocą, a ideologiczny język niektórych zapisów rażąco wykracza poza merytoryczną stronę przyjętych niedawno w Polsce uregulowań prawnych. Twórcy konwencji, wprowadzając terminologię gender, chcą rewolucyjnych zmian istniejących wzorców kulturowych i społecznych, traktując je jako sposób na rozwiązanie problemu przemocy domowej.

Zastosowana definicja „płci społeczno-kulturowej”, która, według konwencji, „[...] oznacza społecznie skonstruowane role, zachowania, działania i cechy, które dane społeczeństwo uznaje za właściwe dla kobiet i mężczyzn” (art. 3), wprowadza dowolność uznawania określonych ról i zachowań za wyznacznik płci, zagrażając rodzinie chronionej przez 18. artykuł Konstytucji, nakazujący wspierać związek kobiety i mężczyzny, rodzinę, macierzyństwo i rodzicielstwo.

Konwencja daje asumpt do walki z tradycją i dorobkiem cywilizacyjnym, o czym świadczą mogą choćby postanowienia zawarte w art. 12.1: „[...] Strony stosują konieczne środki, aby promować zmiany w społecznych i kulturowych wzorach zachowań kobiet i mężczyzn, w celu wykorzenienia uprzedzeń, zwyczajów [...]”. Zapis ten pozwala na walkę z ojcostwem czy macierzyństwem, które są przecież „stereotypowymi” rolami kobiet i mężczyzn, oraz bezpodstawnie zakłada, że tradycja jest czynnikiem prowadzącym do przemocy.

Ratyfikacja konwencji zobowiąże nasze Państwo do wprowadzenia programów edukacyjnych sprzecznych z polskim ustawodawstwem, a forsowanych wyłącznie przez radykalne środowiska feministyczne. Przewiduje to art. 14.1. „Strony podejmują, w stosownych przypadkach, konieczne działania w celu uwzględnienia materiałów dydaktycznych na temat taki jak równość

między kobietami i mężczyznami, niestereotypowe role płci, [...] przemoc wobec kobiet uwarunkowaną płcią oraz prawo do integralności osoby, dostosowanych do rozwijających zdolności uczących się, w formalnych programach zajęć i na wszystkich poziomach edukacji”. Taki zapis prowadzi do poważnego naruszenia prawa rodziców do decydowania o edukacji dzieci, a także przedstawiania nauczania Kościoła jako ugruntowanego stereotypowe pojmowanie ról kobiet i mężczyzn – takie, któremu powinno się przeciwstawiać w specjalnie przygotowanych materiałach edukacyjnych.

Uważamy, że konwencja swoimi zapisami podporządkowuje polskiego ustawodawcę decyzjom międzynarodowego gremium monitorującego wprowadzanie konwencji w życie (GREVIO) oraz że w praktyce struktura ta może być traktowana jako instrument wprowadzania politycznego programu „gender mainstreaming”.

Apelujemy do członków Rządu RP o zapoznanie się z niezależnymi analizami prawnymi konwencji oraz głębszą refleksję nad tym, czy powinny w naszym kraju obowiązywać przepisy, które nie zwiększają istniejącej już ochrony prawnej osób, wobec których stosowana jest przemoc, a jedynie wprowadzają inżynierię społeczną opartą na ideologii gender.

Liczne protesty, kierowane do Parlamentu i Rządu RP, m. in. przez środowiska naukowe i prorodzinne, świadczą o tym, że nie ma społecznego przyzwolenia na jej ratyfikację. Nie godzimy się na to, aby w Ojczyźnie Jana Pawła II, którym szczytą się również obecne władze, a który za kilka tygodni zostanie zaliczony w poczet świętych, obowiązywała konwencja, której zapisy sprzeczne są nie tylko z jego nauczaniem, ale także podstawami cywilizacji, z której to nauczanie wyrosło.

Kazimierz Kryła, przewodniczący Krajowej Rady Katolików Świeckich
Warszawa, 19 marca 2014

Legion Maryi uznany za międzynarodowe stowarzyszenie kościelne

Stolica Apostolska zatwierdziła kolejny ruch kościelny. Jest nim powstały 93 lata temu w Irlandii Legion Maryi. Zapoczątkował go 7 września 1921 r. w Dublinie sługa Boży Frank Duff, pracownik ministerstwa finansów. Dziś Legion Maryi obecny jest na wszystkich kontynentach w licznych krajach, w tym również od lat 80. ubiegłego wieku w Polsce.

Na całym świecie spotykają się co tydzień tysiące grup należących do tego ruchu – przypominał dziś sekretarz Papieskiej Rady ds. Świeckich. Bp Josef Clemens wręczył jego przedstawicielom dekret tej dykasterii, uznający Legion Maryi za międzynarodowe stowarzyszenie wiernych z osobowością prawną zgodną z prawem kanonicznym. Dokument zatwierdza równocześnie statuty ruchu. Opiera się on na duchowości maryjnej i zawierzeniu Duchowi Świętemu. Jego celem jest dążenie do osobistej świętości i udział w misji ewangelizacyjnej Kościoła przez apostolskie zaangażowanie w służbie najbardziej potrzebującym i tym, którzy są dalecy od wiary. (RV)

100-lecie Ruchu Szensztackiego - świętowanie na Jasnej Górze

Jubileusz 100-lecia powstania świętowali w dniach 29-30 marca na Jasnej Górze przedstawiciele Ruchu Szensztackiego. Wspólnotę założył w 1914 r. w Niemczech Sługa Boży o. Józef Kentenich. Jej głównym celem jest moralne i duchowe odnowienie świata poprzez wychowanie człowieka do życia w zmieniającej się rzeczywistości. W spotkaniu udział wzięło ok. 1,5 tys. osób, w tym goście z Białorusi, Ekwadoru, Argentyny i Chile.

Ruch Szensztacki to międzynarodowy, katolicki ruch apostolski, obecny w 90 krajach świata. Skupia osoby, które kierują się w życiu praktyczną wiarą w Opatrzność Bożą i miłością do Matki Bożej. W Niej szukają wzoru i pomocy do dojrzałego przeżywania swojej wiary i dawania o niej świadectwa w świecie. Hasłem wspólnoty są słowa: „Uświęcam się dla innych”.

Wszystkich członków Ruchu jednoczy przymierze miłości z Maryją, rozumiane jako pogłębienie życia w wierności przyrzeczeniom chrztu św. W Ruchu Szensztackim jest miejsce dla duchownych i świeckich, dla mężczyzn i kobiet, dzieci i młodzieży. Ruch, dla którego Maryja jest szczególną Matką i Wychowawczynią, w swym działaniu skupia się przede wszystkim na rodzinie i jej stałej formacji.

- Aktualizowanie orędzia współczesnej rodziny. Pokazanie, że się kochamy, że potrafimy ze sobą rozmawiać, że razem szukamy dróg wyjścia, naprawy tego co złe, to jest nasze świadectwo,

które powinno być przeciwwagą dla tego co zalewa i co niszczy rodzinę – powiedział o. Arkadiusz Sosna, krajowy duszpasterz Ruchu w Polsce.

W Ruchu od lat realizowany jest projekt „Akademia rodziny” a także „Szkoła animatora”. Znane są liczne kursy dla małżeństw: od klasycznych kursów przedmażeńskich w rozszerzonej i nowoczesnej formie do porad dla par w kryzysie, kursy wychowania dla rodziców, kursy pedagogiki aż do porad rodzinnych, które odbywają się jako tygodniowe warsztaty w miejscach wypoczynkowych. Oprócz tego powszechne są m.in. wyjazdy pod namioty dla dzieci i młodzieży, dni skupienia dla duchownych i wykłady teologiczne dla zainteresowanych.

Pielgrzymi rozpoczęli swoje spotkanie w południe w częstochowskiej archikatedrze św. Rodziny. Po modlitwie przeszli w pielgrzymce na Jasną Górę. Tu Mszy św. w Kaplicy Matki Bożej przewodniczył bp Paweł Cieślik, protektor Ruchu Szentszackiego, biskup pomocniczy diec. koszalińsko-kołobrzeskiej. Eucharystię koncelebrował biskup senior z diec. gliwickiej bp Jan Wieczorek, przyjaciel Ruchu Szentszackiego.

Podczas pielgrzymki za jubileusz 50. lat polskiej prowincji dziękują także siostry z Szentszackiego Instytutu Sióstr Maryi.

W dalszej części jasnogórskiego spotkania zaplanowano specjalne programy dla młodzieży i dorosłych. Po wspólnym dziękczynieniu pielgrzymi wzięli udział w Apelu Jasnogórskim.

Do północy trwały nabożeństwa i konferencje. Pasterkę w Kaplicy Matki Bożej odprawił Nuncjusz Apostolski w Polsce abp Celestino Migliore. Podczas Mszy św. ofiarowano kielich mszalny jako dar wdzięczności Ruchu Szentszackiego w Polsce dla Sanktuarium Jasnogórskiego i bukiet czerwonych róż dla Matki Bożej.

Ruch rozwinął się w Polsce w latach osiemdziesiątych, po wybudowaniu przez siostry szentszackie sanktuarium Matki Bożej Trzykroć Przedziwnej w Świdrze k. Warszawy. Z różnymi gałęziami wspólnoty szentszackiej związanych jest ok. 4 tys. osób. (KAI)

Akcja Katolicka w Polsce podsumowała miniony rok pracy

Rada Krajowego Instytutu Akcji Katolickiej spotkała się w dniach 4-5 kwietnia w Warszawie. Na wiosennym posiedzeniu podsumowano miniony rok aktywności stowarzyszenia a także zaplanowano nowe działania. W przyszłym roku, w związku z 20. rocznicą odrodzenia Akcji Katolickiej w Polsce odbędzie się Kongres z udziałem gości z kraju i zagranicy. Obecnie stowarzyszenie to zrzesza w Polsce 24 tys. członków.

W spotkaniu Rady KIAK uczestniczyli: asystent kościelny stowarzyszenia bp Marek Solarczyk oraz prezes zarządu Halina Szydełko i pozostali członkowie zarządu. Delegaci z uwagą wysłuchali wystąpienia bp. Solarczyka, który nawiązał do tegorocznej wizyty polskich biskupów ad limina w Watykanie. Przywołał również słowa papieża Franciszka dotyczące laikatu, w których Ojciec Święty podkreślił potrzebę współpracy świeckich i hierarchii kościelnej. - Nasza wspólnota wiary musi odżyć. Trzeba odnaleźć to, co będzie służyło wspólnemu dziełu. Bogactwem jest nasza różnorodność - mówił.

Halina Szydełko przekazała informacje dotyczące m.in. uczestnictwa delegacji Akcji Katolickiej w uroczystości odebrania Kanonizacyjnej Iskry Miłosierdzia w Sanktuarium w Łagiewnikach., przygotowaniom do ogólnopolskiej pielgrzymki stowarzyszenia na Jasną Górę, zaplanowanemu na przyszły rok II Kongresowi Akcji Katolickiej oraz jesiennej konferencji w Sejmie.

Kongres (w związku ze zbliżającą się 20. rocznicą odrodzenia stowarzyszenia) odbędzie się w Krakowie w dniach 18-20 września 2015 r. z udziałem delegacji diecezjalnych oraz gości z kraju i zagranicy. Poszczególne części kongresu odbywać się będą w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego, Sanktuarium św. Jana Pawła II oraz filharmonii krakowskiej. Trzydniowe zgromadzenie Akcji Katolickiej zakończy niedzielny przemarsz ewangelizacyjny z Wawelu do Bazyliki Mariackiej, gdzie odbędzie się uroczysta Msza św.

Odnosząc się do czerwcowej pielgrzymki na Jasną Górę prezes Szydełko poinformowała, że medale Akcji Katolickiej odbiorą w tym roku Maria Grazia Tibaldi – sekretarz Międzynarodowego Forum Akcji Katolickiej oraz ks. dr Jacek Uliasz – dyrektor Instytutu Teologicznego ze Lwowa pełniący również funkcję asystenta kościelnego Akcji Katolickiej archidiecezji lwowskiej. Natomiast tematem konferencji w Sejmie, którą Akcja Katolicka będzie organizowała już po raz trzeci wspólnie z Parlamentarnym Zespołem Członków i Sympatyków

Akcji Katolickiej, Ruchu Światło-Życie oraz Stowarzyszenia Rodzin Katolickich będzie „Wpływ nauczania św. Jana Pawła II na życie społeczne kraju”.

Dalszy ciąg obrad poprowadziła Teresa Niewińska, prezes Zarządu AK archidiecezji białostockiej. Zgodnie z przyjętym przez delegatów protokołem przedstawione zostały informacje z działalności zarządu KIAK, z prac diecezjalnych instytutów stowarzyszenia, sprawozdanie finansowe oraz sprawozdanie komisji rewizyjnej. Wszystkie sprawozdania zostały jednogłośnie przyjęte przez ponad 50 delegatów reprezentujących większość diecezji.

W drugiej części posiedzenia odbyły się krótkie prezentacje podejmowanych inicjatyw oraz zadań realizowanych przez struktury diecezjalne. Z przedstawionego przeglądu wyłania się bogata i różnorodna działalność stowarzyszenia, w diecezjach i parafiach, prowadzona zarówno w zakresie religijno-formacyjnym, jako i kulturalno-społecznym. Akcja Katolicka z sukcesem organizuje różnego rodzaju konferencje i Dni Społeczne, na które zaprasza interesujących wykładowców. Na wyróżnienie zasługuje Poznańskie Forum Duszpasterskie. Stowarzyszenie prowadzi specjalistyczne placówki, jak Dom Ulgi w Cierpieniu (diecezja sandomierska), Kluby Pracy (archidiecezja katowicka), ośrodek dla niepełnosprawnych dzieci i młodzieży (archidiecezja warmińska) oraz liczne świetlice środowiskowe, np. specjalizujące się w pracy z młodzieżą zagrożoną różnymi formami uzależnień (archidiecezja łódzka). W archidiecezji poznańskiej prowadzone są kluby dla seniorów, które rocznie obsługują ok. 800 osób oferując szeroki zakres zajęć i aktywności z różnych dziedzin.

Akcja Katolicka z powodzeniem realizuje się na polu kultury poprzez działalność wydawniczą, wystawienniczą oraz organizowanie przeglądów pieśni i poezji religijnej, a także patriotycznej (archidiecezja krakowska) W Białymstoku już po raz kolejny odbędzie się w tym roku Ogólnopolski Konkurs Młodych Organistów.

Do udanych przedsięwzięć należy zaliczyć konkursy wiedzy biblijnej (archidiecezja gdańska, diecezja radomska, archidiecezja warmińska) czy maratony biblijne (diecezja płocka). Włącza się również w ważne inicjatywy społeczne, jak ubiegłoroczna kampania na rzecz wolnej niedzieli.

W całym kraju Akcja Katolicka zrzesza ponad 24 tysiące członków. Organizacja współpracuje m.in. z Katolickim Stowarzyszeniem Młodzieży, Civitas Christiana, z instytucjami kultury, ze związkami zawodowymi, szkołami i lokalnymi samorządami. (KAI)

* * * * *

II Krucjata Modlitwy w intencji Ojczyzny

Kwiecień - Aby w Polsce wcielano w życie rodzinne, zawodowe i społeczne nauczanie
bł. Jana Pawła II.

Maj – O większe zaangażowanie obywatelskie Polaków oraz udział w wyborach do Parlamentu Europejskiego.

* * * * *

Kalendarz najbliższych spotkań ORRK

- **27 kwietnia - Kanonizacja Jana Pawła II i Jana XXIII - liczne pielgrzymki ruchów na uroczystości w Watykanie**

- **14 czerwca - IV Ogólnopolski Kongres Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich, godz 10.00, Sanktuarium bł. ks. Jerzego Popiełuszki w Warszawie**

* * * * *

Publikacja Ogólnopolskiej Rady Ruchów Katolickich

01-015 Warszawa, Skwer Ks. Kard. Stefana Wyszyńskiego 6; serwis.orrk@tlen.pl

Redakcja: Krystyna Bolewska, Barbara Jaworowska, Regina Pruszyńska, ks. Roberto Saltini,
O. Adam Schulz SJ (red. naczelny)